

Sygn. akt III CZ 45/09

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Wojciech Jan Katner (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie ze skargi G.K. i K..

o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu

Apelacyjnego z dnia 12 października 2006 r., sygn. akt [...]

w sprawie z powództwa I.G. i M.G.

przeciwko G.K. i K.K.

o zapłatę,

oraz z powództwa wzajemnego G.K. i K.K.

przeciwko I.G. i M.G.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 29 października 2009 r.,

zażalenia pozwanych G.K. i K.K. (powodów wzajemnych)

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 27 maja 2009 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 27 maja 2009 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę G.K. i K.K. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 12 października 2006 r., wszczętej z powództwa I.G. i M.G. przeciwko skarżącym oraz z ich powództwa wzajemnego przeciwko wymienionym powodom, o zapłatę. Skarżący wnieśli o uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 listopada 2005 r. i oddalenie powództwa głównego oraz zasądzenie na ich rzecz jako powodów wzajemnych kwotę 361.762,15 złotych wraz z odsetkami i kosztami procesu. Jako podstawę do wznowienia postępowania wskazali wystąpienie nowych okoliczności, uzasadniających uchylenie powołanego wyroku, o których dowiedzieli się dopiero dnia 2 grudnia 2008 r.

Sąd Apelacyjny odrzucając skargę wskazał na brak przesłanek do wznowienia postępowania, których spełnienia wymaga art. 403 § 2 k.p.c., w szczególności przez powołanie się skarżących na okoliczności faktyczne, które powstały po wydaniu wyroku tegoż Sądu a dotyczyły wzajemnych rozliczeń stron w związku z tym wyrokiem. Skarżący nie wykazali również, aby dokumentów, o których mowa w skardze nie mogli powołać w poprzednim postępowaniu, jak też, aby okoliczności na które się powołują mogły mieć wpływ na sposób rozstrzygnięcia sprawy.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożyli skarżący, zarzucając naruszenie art. 403 § 2 k.p.c. poprzez przyjęcie, że przedstawione w skardze podstawy żądania wznowienia postępowania nie dają do tego podstaw. Wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne. Powoływany art. 403 § 2 k.p.c. pozwala na wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem, w razie wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby

mieć wpływ na wynik sprawy, a ponadto, z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Wprawdzie, zarówno w obszernym uzasadnieniu skargi o wznowienie postępowania z licznymi załączonymi dokumentami, jak i w uzasadnieniu zażalenia skarżący stara się wykazać spełnienie przesłanek z art. 403 § 2 k.p.c., ale nie jest to skuteczne. Sprowadza się głównie do polemizowania z twierdzeniami uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, odnoszącego się do faktów i powtarzanych kilkakrotnie tych samych kwestii, a pozbawionego argumentów prawnych na ich poparcie. Sam brak wiedzy o pewnych faktach, które już w trakcie postępowania występowały, podobnie jak brak wiedzy o dokumentowaniu czynności przez drugą stronę procesu, nie stanowi o okolicznościach faktycznych lub dowodach, których nie można było przedstawić w zakończonym prawomocnie postępowaniu sądowym.

Jak trafnie podaje w swym uzasadnieniu Sąd Apelacyjny niewiedza o środkach dowodowych musi wynikać z okoliczności obiektywnych, niezależnych od strony. Nazywa się takie dowody krótko „nieujawnialnymi” i nie tylko nieznanymi stronie ale dla niej niedostępnymi, nie zaś wynikającymi z całego materiału dowodowego, tylko niedostrzeżonymi przez zainteresowany podmiot (zob. postanowienie SN z dnia 15 maja 1968 r. I CO 1/68, OSNC 1969, nr 2, poz. 36; postanowienie SN z dnia 12 września 2007 r. I CZ 105/07, Lex nr 470028). Trudno przyjąć za miarodajne twierdzenia skarżącego, że w postępowaniu opartym w znacznym stopniu na dokumentach firm prowadzonych przez strony nie można było zażądać okazania potrzebnych dokumentów, polegając na oświadczeniach przeciwnika procesowego, któremu teraz zarzuca się nieprawdę. Wiadomo też, że między innymi ze względu na przepisy o rachunkowości, w przedsiębiorstwie musi się dokumentować wszelkie czynności, związane z magazynowaniem produktów, ich wykorzystywaniem w toku procesu technologicznego itp. Sprawdzenie więc rzetelności ustnych oświadczeń stron jest stosunkowo proste. Jak słusznie wyjaśniono w orzecznictwie nie ma się do czynienia z niemożnością skorzystania w poprzednim postępowaniu sądowym z określonych okoliczności lub środków dowodowych, gdy występowała obiektywna możliwość powołania ich w tym postępowaniu, a tylko na skutek opieszałości, zaniedbania, zapomnienia lub

błędnej oceny potrzeby powołania dowodów strona tego nie uczyniła (postanowienie SN z dnia 10 czerwca 1999 r. III CKN 458/99, Lex Polonica nr 1508042; postanowienie SN z dnia 14 lipca 2006 r. II CZ 43/06, Lex nr 445267).

Należy też zwrócić uwagę na ważne stwierdzenie w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, to znaczy kwestionowanie przez skarżących prawdziwości niektórych dokumentów wystawionych przez powodów, a powoływania ich jednocześnie dla uzasadnienia skargi, co podważa jej podstawę. Podobnie, jak jej zasadność podważa powołanie wskazanego i znanego już dokumentu ze sprawy, będącej przedmiotem skargi. Ustaleń tych, istotnych dla odrzucenia skargi przez Sąd Apelacyjny w zażaleniu się nie kwestionuje, co stanowi dodatkowy element uzasadnienia o jego oddaleniu.

Nie mniej istotne od spełnienia warunków prawnych w odniesieniu do okoliczności i dowodów jest wykazanie przez wnoszącego o wznowienie postępowania, że wykryte okoliczności mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy. Tymczasem to z uzasadnienia zażalenia nie wynika, a ogniskowanie się głównie na zatajeniach i nieprawdziwych, zdaniem skarżącego twierdzeniach kontrahenta, poprzez które budował on korzystny dla siebie stan faktyczny nie jest wystarczające. W sytuacji zgłoszonego powództwa wzajemnego obie strony winny były dowodzić swoich racji, przemawiających na rzecz dochodzonych roszczeń. Nie mogą też one być modyfikowane w sposób, który jawi się nie jako wznowienie wcześniej i prawomocnie zakończonego postępowania, tylko jako próba kontynuowania procesu według tworzonych na nowo stanu faktycznego. W uzasadnieniu postanowienia o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania kwestia ta została przejrzycie i prawidłowo dowiedziona.

Mając powyższe na względzie należało zażalenie oddalić na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.